

“मीठे बच्चे- आफूमाथि पूरा नजर राख, कुनै पनि बेकाइदाको चलन नहोस्, श्रीमतको उल्लंघन गर्नाले गिर्नेछौ ।”

प्रश्न:- पद्मापद्मपति बन्नका लागि कुनचाहिँ होशियारी चाहिन्छ ?

उत्तर:- सदैव ध्यान रहोस्- जस्तो कर्म मैले गर्छु मलाई देखेर अरूले पनि गर्नेछन् । कुनै पनि कुराको मिथ्या अहंकार नआओस् । मुरली कहिल्यै पनि मिस नहोस् । मनसा-वाचा-कर्मणा आफ्नो सम्हाल गर । यी आँखाले धोका नदिऊन् तब पद्मौको कमा जमा गर्न सक्नेछौ । यसका लागि अन्तर्मुखी भएर बाबालाई याद गर अनि विकर्मबाट बचिराख ।

ओम् शान्ति । रूहानी बच्चाहरूलाई बाबाले सम्झाउनुभएको छ, यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई यो विचारसहित अवश्य बस्नुपर्छ- उहाँ, बाबा पनि, टिचर पनि र सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ । यो पनि महसुस गर्छौ- बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पवित्र बनेर, पवित्रधाममा पुग्नेछौ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- पवित्रधामबाट तिमी तल उत्रन्छौ । त्यसको नाम नै हो पवित्रधाम । सतोप्रधानबाट, सतो, रजो, तमो... अहिले तिमी सम्झन्छौ- हामी तल गिरेका छौं अर्थात् पतित दुनियाँ (वेश्यालय) मा छौं । हुन त तिमी संगमयुगमा छौ, तर ज्ञानद्वारा तिमी जान्दछौ- हामीले किनारा गरेका छौं फेरि पनि यदि हामी शिवबाबाको यादमा रह्यौं भने शिवालय टाढा छैन । शिवबाबाको याद गरेनौ भने त शिवालय धेरै टाढा छ । सजाय खानुपर्ने भने त धेरै टाढा हुनेछ । त्यसैले बाबा बच्चाहरूलाई धेरै मेहनत दिनुहुन्छ । एक त सधैं भन्नुहुन्छ- मनसा-वाचा-कर्मणा पवित्र बन्नु छ । यी आँखाले पनि धेरै धोका दिन्छन्, यसलाई धेरै सम्हाल गरेर चल्नुपर्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- ध्यान र योग बिलकुल अलग हुन् । योग अर्थात् याद । आँखा खुलै राखेर पनि तिमी याद गर्न सक्छौ । ध्यानलाई कुनै योग भनिदैन । भोग लिएर जाँदा पनि निर्देशन अनुसार नै जानुपर्छ । यसमा माया पनि धेरै आउँछ । माया यस्तो छ जसले एकदम नाकमा दम चढाइदिन्छ । जसरी बाबा बलवान् हुनुहुन्छ, त्यस्तै माया पनि धेरै बलवान् छ । यति बलवान् छ जसले सारा दुनियाँलाई पतित दुनियाँ (वेश्यालय)मा धकेलिदिएको छ । त्यसैले यसमा धेरै होशियारी राख्नुपर्छ । बाबाको काइदा अनुसारको याद चाहिन्छ । विना काइदा कुनै काम गरियो भने एकदम गिराइदिन्छ । ध्यान आदिको कहिल्यै कुनै इच्छा राख्नु छैन । इच्छामात्रम् अविद्या... बाबा तिम्रा सबै मनोकामना नमागिकनै पूरा गरिदिनुहुन्छ, यदि बाबाको आज्ञामा चलयौ भने । यदि बाबाको आज्ञा नमानिकन उल्टो मार्ग लियौ भने त हुन सक्छ स्वर्गको सट्टा नर्कमा नै गिरिरहनेछौ । गायन पनि छ- गजलाई ग्राहले खायो । धेरैलाई ज्ञान दिनेवाला, भोग लगाउनेवाला आज कहाँ छन् र, किनकि बेकाइदामा चलेका हुनाले पूरै मायावी बनेर जान्छन् । देवता बन्दा-बन्दै राक्षस बन्छन् । बाबा जान्नुहुन्छ- धेरै पुरुषार्थी जो देवता बन्नेवाला थिए उनीहरू असुर बनेर असुरहरूको साथमा रहन्छन् । विश्वासघाती बन्छन् । बाबाको बनेर फेरि मायाको बनेर जान्छन्, उनीहरूलाई ट्रेटर भनिन्छ । आफूमाथि नजर राख्नुपर्छ । श्रीमतको उल्लंघन गर्नु भने गिन्यो । थाहै हुँदैन । बाबा त बच्चाहरूलाई सावधान गर्नुहुन्छ- कुनै यस्तो चलन नहोस् जसकारण रसातलमा पुगियोस् ।

हिजो पनि बाबाले सम्झाउनुभयो- धेरै गोपहरू छन् आपसमा कमिटी आदि बनाउँछन्, जे-जति गर्छन्, श्रीमतको आधार विना गर्छन् भने सेवामा डिससर्विस हुन्छ । विना श्रीमत गरे भने गिर्दै जान्छन् । बाबाले शुरूमा कमिटी बनाउनुभएको थियो तब माताहरूको बनाउनुभएको थियो किनकि कलश त माताहरूलाई नै मिल्छ । ‘वन्दे मातरम्’ गाइएको छ नि । यदि गोपहरूले कमिटी बनाए भने वन्दे गोप त गायन छैन । श्रीमतमा छैनन् भने मायाको जालमा फँस्छन् । बाबाले माताहरूको कमिटी बनाउनुभयो, उनीहरूमा सबै कुरा अर्पण गर्नुभयो । प्रायः पुरुष कंगाल बन्छन्, स्त्रीहरू होइन । त्यसैले बाबा पनि कलश माताहरूमाथि राख्नुहुन्छ । यस ज्ञानमार्गमा माताहरू पनि कंगाल बन्न सक्छन् । पद्मापद्म भाग्यशाली जो बन्नेवाला छन्, उनीहरू मायासँग हार खाएर बन्न पुग्छन् । यसमा स्त्री-पुरुष दुवै कंगाल बन्न सक्छन् र बन्छन् पनि । कतिले हार खाएर जान्छन् भने कंगाल भए नि । बाबा सम्झाउनुहुन्छ- भारतवासीहरू त पूरा कंगाल बनेका छन् । माया कति बलवान् छ । जसकारण बुझ्न सक्दैनन्- हामी के थियौं, कहाँबाट एकदम तल गिन्यौं । यहाँ पनि माथि चढ्दा-चढ्दै श्रीमतलाई भुलेर

आफ्नो मतमा चल्छन् भने कंगाल बन्छन् । उनीहरू त कंगाल बन्छन् फेरि ५-७ वर्षपछि खडा हुन्छन् । यहाँ त ८४ जन्मको लागि कंगाल बन्छन् । उच्च पद पाउन सक्दैनन् । कंगाल बनि नै रहन्छन् । बाबाको पासमा फोटो हुने हो भने बताउनुहुन्थ्यो । तिमीले भन्नेछौं— बाबा त बिलकुल ठीक भन्नुहुन्छ । ऊ कति ठूलो महारथी थियो, धेरैलाई उठाउँथ्यो । आज छैन । कंगाल बनेको छ । बाबा घरी-घरी बच्चाहरूलाई सावधान गराइरहनुहुन्छ । आफ्नो मतमा कमिटी बनाउनु— यसमा केही फाइदा छैन । आपसमा मिलेर व्यर्थ कुरा गर्नु, यसले यसो गथ्र्यो, फलानो यस्तो गथ्र्यो... सारा दिन यही गर्दै रहन्छन् । बाबासँग बुद्धियोग लगायौ भने नै सतोप्रधान बन्नेछौ । बाबाको बन्थौ तर बाबासँग योग छैन भने घरी-घरी गिर्दै रहनेछौ । कनेक्शन नै टुट्नेछ । लिंक टुट्यो भने आत्तिनुहुँदैन । मायाले हामीलाई यति हैरान किन गर्छ ? कोशिश गरेर बाबासँग लिंक जोड्नुपर्छ । नत्र भने ब्याट्री चार्ज कसरी हुन्छ ? विकर्म भएपछि ब्याट्री डिस्चार्ज हुन पुग्छ । शुरुमा कति धेरै आएर बाबाको बने । भट्टीमा आए फेरि आज कहाँ छन् र । गिरे, किनकि पुरानो दुनियाँ याद आयो । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— मैले तिमीलाई बेहदको वैराग्य दिलाउँछु, यस पुरानो दुनियाँसँग दिल नलगाऊ । दिल स्वर्गसँग लगाउनु छ । यदि यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ भने मेहनत गर्नुपर्छ । बुद्धियोग एक बाबाको साथमा हुनुपर्छ । पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य । सुखधाम र शान्तिधामलाई याद गर । जति हुन सक्छ उठ्दा, बस्दा, चल्दा, घुम्दा बाबालाई याद गर । यो त बिलकुलै सहज छ । तिमी यहाँ आएका छौ नै नरबाट नारायण बन्नका लागि । सबैलाई भन्नु छ— अब तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ किनकि रिटर्न जर्नी (फर्कने यात्रा) हुन्छ । विश्वको इतिहास भूगोल रिपीट हुन्छ अर्थात् नर्कबाट स्वर्ग, फेरि स्वर्गबाट नर्क हुन्छ । यो चक्र घुमिरहन्छ ।

बाबाले भन्नुभएको छ— यहाँ स्वदर्शन चक्रधारी भएर बस । यसै यादमा बस— हामीले कति पटक चक्र लगाएका छौं । अहिले फेरि हामी देवता बनिरहेका छौं । दुनियाँमा कसैले पनि यस रहस्यलाई बुझ्दैन । यो ज्ञान देवताहरूलाई छैन । उनीहरू त हुन्छन् नै पवित्र । उनीहरूमा ज्ञान नै छैन जसले गर्दा शंख बजाउँछन् । उनीहरू पवित्र हुन्छन्, उनीहरूलाई यो निशानी दिने आवश्यकता छैन । निशानी तब हुन्छ जब दुवै सँगै हुन्छन् । तिमीलाई पनि निशानी छैन किनकि तिमी आज देवता बन्दा-बन्दै भोलि असुर बन्नेछौ । बाबाले देवता बनाउनुहुन्छ, मायाले असुर बनाइदिन्छ । बाबाले जब सम्झाउनुहुन्छ तब थाहा हुन्छ— वास्तवमा हाम्रो अवस्था गिरेको छ । कति बिचराहरूले शिवबाबाको खजानामा जम्मा गराउँछन् फेरि मागेर असुर बन्छन् । यसमा सारा कमी योगको नै छ । योगद्वारा नै पवित्र बन्नु छ । बोलाउँछौ पनि— बाबा आउनुहोस्, हामीलाई पतितबाट पावन बनाउनुहोस्, जसकारण हामी स्वर्गमा जान सकौं । यादको यात्रा हो नै पावन बनेर उच्च पद पाउनका लागि, तर कति चल्दा-चल्दै मर्छन्, फेरि पनि जति सुनेका छन्, शिवालयमा आउनेछन् अवश्य । हुन सक्छ पद जस्तो पनि पाउँछन् । एक पटक याद गथ्यौ भने स्वर्गमा अवश्य आउनेछौ । बाँकी उच्च पद पाउन सक्दैनौ । स्वर्गको नाम सुनेर खुशी हुनुपर्छ । फेल भएर पाइ-पैसाको पद पायो, यसमा खुशी भइहाल्नु हुँदैन । विचार त चल्छ नि— म नोकर हुँ । अन्त्यमा तिमीलाई सबै साक्षात्कार हुनेछ— म के बन्नेछु, मबाट के विकर्म भएको छ, जसकारण यस्तो हालत भयो । म महारानी किन बनिनँ । कदम-कदममा होशियारीसँग चलयौ भने तिमी पद्मा-पद्मपति बन्न सक्छौ । मन्दिरमा देवताहरूलाई पद्मको निशानी देखाउँछन् । दर्जामा फरक पर्छ । आजको राजाईको कति प्रभाव (दबदबा) रहन्छ ! हुन त अल्पकालको हो । सदाकालको राजा त बन्न सक्दैनन् । अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ भने पुरुषार्थ पनि यस्तो चाहिन्छ । मैले कति अरूको कल्याण गर्छु ? अन्तर्मुखी भएर कति समय बाबाको यादमा रहन्छु ? अब हामी गइरहेका छौं आफ्नो स्वीट होममा । फेरि आउनेछौं सुखधाममा । यो सबै ज्ञानको मन्थन भित्र चलिरहोस् । बाबामा ज्ञान र योग दुवै छ । तिमीमा पनि हुनुपर्छ । जान्दछौ— हामीलाई शिवबाबाले पठाउनुहुन्छ, यसमा ज्ञान पनि भयो र याद पनि भयो । ज्ञान र योग दुवै साथ-साथ चल्छ । यस्तो होइन, योगमा बस, बाबालाई याद गरिराख र ज्ञानलाई बिस । बाबाले योग सिकाउनुहुन्छ भने ज्ञान किन भुल्छौ ? सारा ज्ञान उहाँमा रहन्छ । तिमी बच्चाहरूमा पनि ज्ञान हुनुपर्छ । पढ्नुपर्छ । जस्तो कर्म मैले गर्छु मलाई देखेर अरूले पनि गर्नेछन् । मैले मुरली पढिनँ भने अरूले पनि पढ्नेछैनन् ।

मिथ्या अहंकार आयो भने मायाले भट्ट आक्रमण गरिदिन्छ । कदम-कदममा बाबासँग श्रीमत लिइरहनु छ । नत्र भने केही न केही विकर्म हुन पुग्छ । धेरै बच्चाहरूले भूल गरेर बाबालाई बताउँदैन् भने आफ्नो सत्यानाश गरिदिन्छन् । लापरवाही भयो भने मायाले थप्पड लगाइदिन्छ । कौडी समान (वर्थ नट ए पेनी) बनाइदिन्छ । अहंकारमा आउनाले मायाले धेरै विकर्म गराउँछ । यस्ता-यस्ता पुरुषहरूको कमिटी बनाऊ— यस्तो बाबाले कहाँ भन्नुभएको छ र ! कमिटीमा एक-दुई जना समझदार बच्चीहरू अवश्य हुनुपर्छ । जसको सल्लाह अनुसार नै काम होस् । कलश त लक्ष्मीमाथि राखिन्छ नि । गायन पनि छ, अमृत पिलाउँथे, फेरि कहाँ यज्ञमा विघ्न गर्थे । अनेक प्रकारका विघ्न गर्नेहरू छन् । सारा दिन यही व्यर्थ कुरा गरिरहन्छन् । यो धेरै खराब हो । कुनै पनि कुरा भयो भने बाबालाई रिपोर्ट गर्नुपर्छ । सुधार्नेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ । तिमीले आफ्नो हातमा कानून नउठाऊ । तिमी बाबाको यादमा बस । सबैलाई बाबाको परिचय दिइरह्यौ भने यस्तो बन्न सक्नेछौ । माया धेरै कडा छ । कसैलाई छोड्दैन । सदैव बाबालाई समाचार लेख्नुपर्छ । निर्देशन लिइरहनुपर्छ । मिल्न त निर्देशन सदैव मिलिरहन्छ । यसो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्— बाबाले यस कुरामा आफैं सम्झाइदिनुभयो, बाबा त अन्तर्यामी हुनुहुन्छ । बाबाले भन्नुहुन्छ, होइन । मैले त ज्ञान सुनाउँछु । यसमा अन्तर्यामीको कुरै छैन । हो, जान्दछु, यी सबै मेरा बच्चाहरू हुन् । हरेक शरीरभित्र मेरा बच्चाहरू छन् । बाँकी यस्तो होइन— बाबा सबैभित्र विराजमान हुनुहुन्छ । मनुष्यले त उल्टो नै बुझ्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ, म जान्दछु— सबै तख्तमा आत्मा विराजमान छ । यो त कति सजिलो कुरा छ । सबै चैतन्य आत्माहरू आ-आफ्नो तख्तमा बसेका छन् फेरि पनि परमात्मालाई सर्वव्यापी भनिदिन्छन्, यो एउटा पहिलो भूल हो । यसै कारण भारत यति गिरेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीले मेरो धेरै ग्लानि गरेका छौ । विश्वको मालिक बनाउनेलाई तिमीले गालि दिएका छौ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— *यदा यदा हि...* । बाहिर हुनेहरूले (विदेशीले) यो सर्वव्यापीको ज्ञान भारतवासीहरूबाट सिक्छन् । जसरी भारतवासीहरूले उनीहरूबाट सीप सिक्छन् उनीहरूले फेरि उल्टो सिक्छन् । तिमीले एक बाबाको याद गर्नु छ र बाबाको परिचय पनि सबैलाई दिनु छ । तिमी अन्धाहरूको लट्टी हो । लट्टीद्वारा बाटो बताउँछौ नि । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको आज्ञा अनुसार हर कार्य गर्नु छ । कहिल्यै पनि श्रीमतको उल्लंघन नहोस् तब नै सबै मनोकामना नमागिकनै पूरा हुनेछन् । ध्यान, साक्षात्कारको इच्छा राख्नु छैन, *इच्छामात्रम् अविद्या* बन्नु छ ।
- २) आपसमा मिलेर एक अर्काको परिचिन्तन (भरमुई भगमुई) गर्नु छैन । अन्तर्मुखी भएर आफ्नो जाँच गर्नु छ— म बाबाको यादमा कति समय रहन्छु, भित्र ज्ञानको मन्थन चल्छ ?

वरदानः— हिम्मत र उमंग-उत्साहको पंखद्वारा उड्ती कलामा उड्नेवाला तीव्र पुरुषार्थी भव

उड्ती कलाका दुई पंख छन्— हिम्मत र उमंग-उत्साह । कुनै पनि कार्यमा सफलता प्राप्त गर्नका लागि हिम्मत र उमंग-उत्साह धेरै जरूरी छ । जहाँ उमंग-उत्साह हुँदैन, त्यहाँ थकावट हुन्छ र थाकेको व्यक्ति कहिल्यै सफल हुँदैन । वर्तमान समय अनुसार विना उड्ती कला लक्ष्यमा पुग्न सकिदैन किनकि पुरुषार्थ एक जन्मको र प्राप्ति २१ जन्मको लागि मात्र होइन सारा कल्पको हो । जब समयको ज्ञान स्मृतिमा रहन्छ तब पुरुषार्थ स्वतः तीव्र गतिको हुन्छ ।

स्लोगनः— सबैको मनोकामना पूर्ण गर्नेवाला नै कामधेनु हो ।